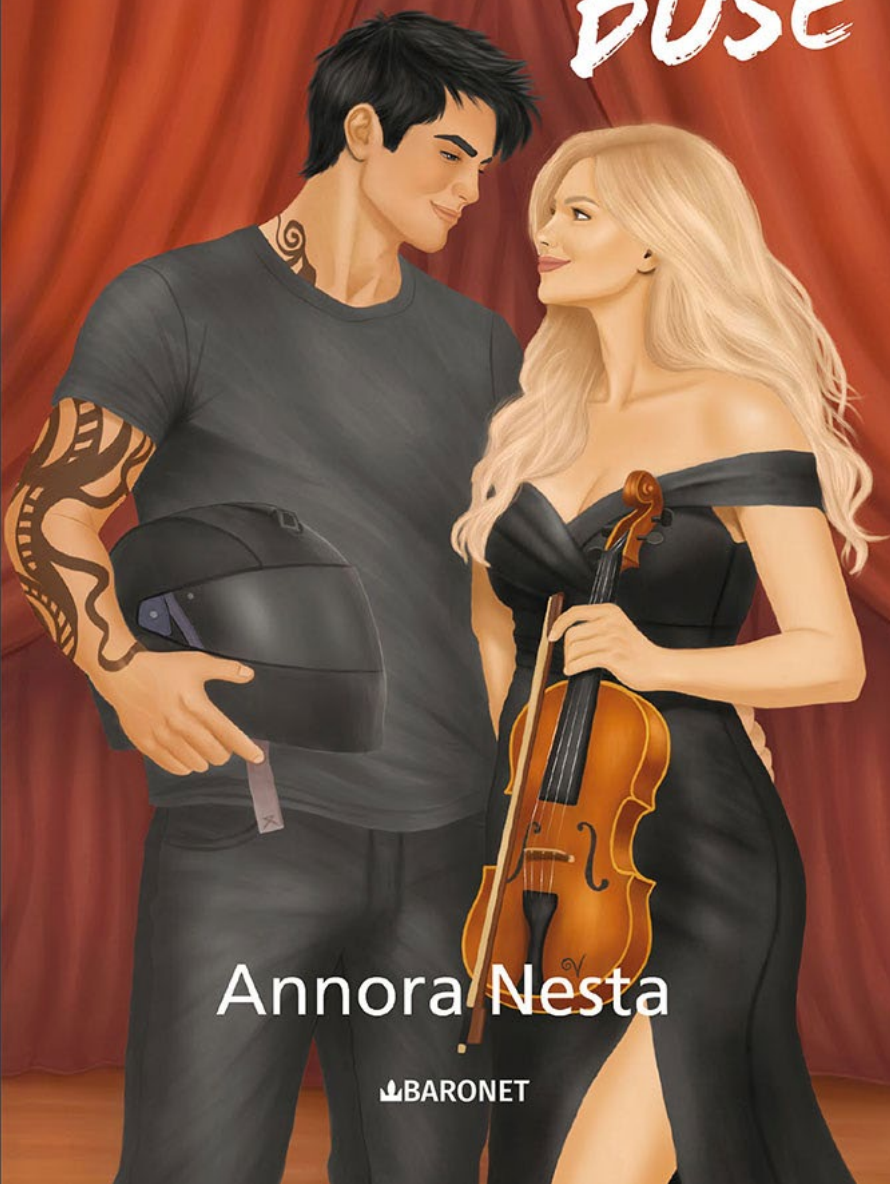

V TÓNECH DUŠE

Annora Nesta

BARONET

V tónech duše

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Annora Nesta

V tónech duše – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

V TÓNECH
DUŠE

V TÓNECH DUŠE

Zlomeni 2

Annora Nesta

 BARONET

*Všem ztraceným duším, které hledají útěchu
v tónech hudby.*

PLAYLIST

Silence – Marshmello, Khalid

Take All My Llove – Reed Wonder, Aurora Olivas

Scream My Name – Thomas LaRosa

Blinding Lights – The Weeknd

Dynasty – MIIA

Doubt – Twenty One Pilots

WRONG – Chris Grey

Marry Me – Hans Zimmer

Let The World Burn – Chris Grey

Eyes Don't Lie – Isabel LaRosa

Constellations – Jade LeMac

PROLOG

AMARI

ŠKOLNÍ TĚLOCVIČNA SE ZAČALA PLNIT nadšenými rodiči přesně o půl páté.

Někteří zůstali stát u zdi poblíž vstupních dveří a já si říkala, jaký to má důvod. Vždyť vůbec nic neuvidí. Ostatní rodiče se rozběhli na vysouvací tribunu a ti nejrychlejší obsadili místa v první, druhé a třetí řadě, v rukách připravené foťáky a na tvářích široké úsměvy.

Další vlna rodinných příslušníků se nahrnula dovnitř deset minut před zahájením, a ta marně hledala místo k sezení.

V tělocvičně zůstala poslední dvě volná místa v přední řadě, která k sobě lákala všechny opozdilce, ale jen tak někdo si na ně sednout nemohl, protože byla označena cedulkou: *Lysette a Gabriel Rowanovi*.

Moji rodiče.

Na žádné školní akci ještě nebyli. Ne že by nechtěli přijít, ale měli spoustu neodkladné práce, kterou si nemohli dovolit zanedbat. Rozuměla jsem jim, ale po každé mě zamrzelo, když oznámili: „Promiň, Amari, ale nakonec to nestihneme.“

Ovšem teď bych si moc přála, aby dorazili. Slíbili mi, že přijdou, když to pro mě byl tak výjimečný večer. A slib nikdy neporušili.

„Neříkala jsi, že dnes tady určitě budou? Na tvém místě bych se cítila trapně.“

Na posměšný hlas Madelyne Adamsové, mojí ze všech úplně nejhorší spolužačky, jsem byla zvyklá. Pošklebovala se mi, tahala mě za vlasy a ubližovala mým plyšákům, kdykoli měla možnost. Kvůli ní jsem je radši přestala do školy nosit.

O tom, že tady maminka s tatínkem dnes budou, jsem říkala jen kamarádce Rose a paní učitelce, která pro ně zajistila místa v první řadě.

Madelyne nás asi slyšela a teď mě zkoušela rozhodit. Nedovolila jsem jí to. Zavřela jsem oči a předstírala, že neexistuje.

Bolestivé štípnutí na paži mě ale přinutilo oči znovu otevřít. „Nech mě být!“

„*Nech mě být,*“ napodobila mě pisklavým hlasem. Nebyl den od první třídy, kdy by na mě nebyla zlá. „Jsi poslední, kdo tu nemá rodiče.“

„Oni přijdou,“ zašeptala jsem a podívala se na ni.

Světlé vlasy měla spletené do dvou copánků. Napadlo mě, jestli je má zapletené od maminky. Vlastně všechny spolužačky měly moc hezké účesy, většina byla doplněna o červenou mašli. S obyčejným culíkem jsem si připadala trochu hloupě. Maminka ráno nestíhala a na nic lepšího nezbyl čas. *Možná by pak na besídku doopravdy nepřišla, kdyby se do práce dostala se zpožděním jen proto, že jsem chtěla hezčí účes,* pomyslela jsem si a najednou mi culík nepřišel tak špatný.

„Třeba nechtějí vidět, jak se ztrapníš před celou školou.“

Madelynina škodolibá slova přišla nečekaně, vehnala mi slzy do očí. *Proč na mě pořád byla tak ošklivá?* „Já se neztrapním.“

„Uvidíme.“ Znovu mě štípla, když kolem nás prošel ředitel a zamířil přímo doprostřed tělocvičny. Odsunula jsem se od Madelyne, co nejdál to bylo možné, a zaposlouchala se do úvodního proslovu pana ředitele. „Krásný podvečer, milí rodiče, babičky a dědečkové, jsem moc rád, že jsme se tady letos sešli opět v hojném počtu, abychom společně oslavili předvánoční čas...“

Vánoční besídka začala.

A poslední dvě místa zůstala prázdná.

Sklopila jsem pohled ke svým prstům, v nichž jsem svírala látku červených šatů, které mi maminka včera večer pomohla vybrat. „Tyhle jsou nejhezčí, vyzkoušej je,“ řekla a na krásné tváři se objevil přísný výraz. „Budeš nejlepší, Amari. Slib mi, že mě nezklameš.“

„Slibuju.“

Budu nejlepší.

Nezklamau.

V naší rodině byly sliby svaté. Alespoň mě to tak učili, jenže jsem začala pochybovat. Maminka mi dala slib a nedodržela ho. Nebyli tady. Ani jeden z nich nepřišel.

Pan ředitel začal postupně ohlašovat jednotlivá vystoupení, s kterými se moji spolužáci předvedou, ale já nic z toho nevnímala. Byla jsem zklamaná, smutná a chtělo se mi plakat.

Proč mi to slibovali? Kamarádka Rose i paní učitelka si o mně musely myslet, že jsem lhářka. Madelyne měla pravdu, cítila jsem se trapně.

„... Madelyne Adamsová,“ zahlásil ředitel, čímž mě vrátil zpět do přítomnosti.

Holka, která mě nesnášela a kterou jsem nesnášela nazpátek, se sebevědomým postojem nakráčela až do prostřed tělocvičny, kde se postavila čelem k divákům a sklonila hlavu. Už jen za to získala obrovský potlesk. *Co se bude dít, až začne tancovat?* Viděla jsem ji na zkouškách, byla vážně dobrá. A opravdu hodně sebevědomá. Záviděla jsem jí to.

Hudba začala hrát, rodiče tleskat a Madelyne tančila. Ve světle reflektorů se pohybovala přirozeně, s ladností, o které jsem si mohla nechat jen zdát. Zatímco předváděla nacvičenou choreografii, přemýšlela jsem nad tím, jestli někdy budu taky taková.

Po skončení se Madelyne dočkala nejhlasitějšího potlesku, jaký dnes večer zazněl. Hluboce se uklonila a vrátila se do řady mezi ostatní žáky.

O vteřinu později ve mně zatrnulo. Další na řadě jsem byla já.

Pár kluků ze starších ročníků se nabídlo, že pomůžou s přípravou jednotlivých vystoupení, pokud by byly zapotřebí kulisy nebo hudební nástroje, a tak pro mě začali všechno chystat. Nikomu bych to neřekla, ale přála jsem si, aby se něco stalo. Něco, kvůli čemu by mě museli přeskočit, protože se škola řídila přísným časovým harmonogramem.

Všechno šlo ale hladce a mně začalo být zle. Nechtěla jsem tam. Ne, když mě rodiče neuvidí. Ne, když se na mě budou dívat všichni ostatní. *Co když se budou smát? Co když je nebudu zajímat? Co když...*

„Amari.“ Paní Whiteová, třídní učitelka, měla na vrásčité tváři starostlivý výraz. „Jsi v pořádku?“

Moje oči automaticky našly klavír, který stál uprostřed tělocvičny a který jsem za jiných okolností měla moc ráda. Teď ale ne. Teď mě děsil. Byl všem

na očích, osvětlený stropními světly, která ho označila ve světelném kruhu.

Necítila jsem se v pořádku, ale neměla jsem odvahu to přiznat. A tak jsem odpověděla: „Ano.“

Přikývla a na záda mi přitiskla hřejivou dlaň. „Hodně štěstí.“

Ředitel opět přistoupil, aby ohlásil další vystoupení. *Moje* vystoupení. „A nyní prosím přivítejte žákyni čtvrté třídy, Amari Élise Rowanovou, která zahraje *Ódu na radost* od Ludwiga van Beethovena.“

Místnost se naplnila hlasitým povzbuzujícím potleskem. Ten zvuk by mi měl dodat sebevědomí, nabít mě energií, přesto mě nohy sotva zvládly unést, když jsem vkročila do světla.

Neměla jsem představu, kolik lidí mě sledovalo. Ani jsem to neměla v plánu zjišťovat. Moje pozornost patřila jen tomu černému, lesklému a děsivému klavíru.

Byla jsem si jistá, že jsem nasadila nejrychlejší možné tempo, přesto trvalo nekonečně dlouho, než jsem se hudebního nástroje dotkla, abych ho pozdravila.

Posadila jsem se, vzala do třesoucích se rukou připravené noty a rozložila je na notový stojan. Uchopila jsem je tak nešikovně, až mi skoro vyklouzly. *Panebože. Viděl to někdo? Poznali, že jsem nervózní? Budou se mi smát?*

Vlastní myšlenky mi ubližovaly, ale já naštěstí znala způsob, který je umlčel. Položila jsem roztřesené prsty na chladný povrch kláves a začala hrát. V tu chvíli utichly, vypařily se jako kouř. Zůstala jsem jen já, klavír a *Óda na radost*.

První tóny zněly tiše a jemně, jako bychom se navzájem seznamovali. Byla jsem opatrná, soustředila

jsem se na noty, ačkoli jsem skladbu znala nazpaměť. Nevěřila jsem si dostatečně na to, abych je nemusela mít po ruce pro případ, kdybych zapomněla.

Ale já nezapomenu.

Nikdy jsem nezapomněla.

Tóny mě hladily po duši, uklidňovaly mě a zbavovaly nervozity. Hudba byla lék na všechno. Byla mojí nejlepší kamarádkou.

Soustřed' se. Nesmíš to pokazit.

Vtíravé myšlenky začaly škrábat na hradbu, kterou jsem pomocí skladby vystavěla. Nesměly se dostat přes.

Hrála jsem, jak jsem se to učila. Nechala jsem se unášet na vlnách oblíbené hudby, co nejdál od–

Jestli to pokazím, všichni se mi budou smát.

A maminka se bude zlobit.

Nejzákeřnější ze všech zákeřných myšlenek se podařilo proniknout skrz. Snažila jsem se ji zahnat zpět, ale bylo pozdě.

Hudba ustoupila do pozadí a já najednou vnímala všechno kromě ní.

Hlasy. *Proč by si povídali, když u ostatních dětí vydrželi být potichu? Šepot. O čem si šeptali? Smích. Pošklebovali se mi?*

Proč maminka s tatínkem nepřišli?

Měli mě vůbec rádi?

Klávesy a noty se mi před očima rozmazaly. Zpomalila jsem, protože jsem se začala ztrácet. *Jaká klávesa byla na řadě? E? G? Nebo snad F?*

Se staženým hrdlem jsem zvolila F a tělocvičnou se ozval tón, který trhal uši. *Ale ne, co jsem to provedla?*

Přestala jsem hrát a upadla do naprostého ticha.

Zvedla jsem hlavu a zadívala se do davu. Přes slzy jsem viděla rozmazané fleky, přesto jsem poznala, že

mě pozorují. Dva páry očí, na kterých záleželo úplně nejvíc.

Promnula jsem si oči a našla vyznačená místa v první řadě, která už nebyla prázdná. *Moji rodiče, oni dorazili.*

Radost mě ovládla natolik, že jsem se široce usmála, přestože mě učili, abych si při vystoupení udržela vážný výraz. *Nemůžu uvěřit, že vážně přišli!*

Když jsem se ale do tváří mých nejoblíbenějších lidí zahleděla pozorněji, radost ze mě rychle vyprchala. Tatínkův omluvný výraz mě zamrzl, ale mamčin zklamáný pohled mě zlomil. Vryl se mi pod kůži, kde zůstane už navždy.

Viděla mě, jak jsem pokazila *Ódu na radost*.

Slib mi, že mě nezklameš, vybavila jsem si její přísný hlas, kterému se nikdy neodporovalo.

Slibuju.

Přišla se na mě podívat, svůj slib nakonec dodržela. Neodpustila bych si, kdybych neudělala to samé.

Zavřela jsem noty, dotkla se kláves a začala hrát znovu.

A tentokrát nezazněl jediný chybný tón.

1. KAPITOLA

O osm let později

AMARI

NEMĚLA JSEM RÁDA HLUK, který byl před začátkem každého koncertu v zákulisí neúnosný. Ocenila bych ticho a klid, což se zdálo být nespílitelné vzhledem k prostředí, v jakém jsem se nacházela. Ale já uměla najít cestu, jak dosáhnout svého.

Naučila jsem se, že ve vzdálených prostorech, na místech, kam většinou pronikne jen trocha světla, nikdo nebývá. Všichni se zdržovali v tom největším ruchu.

A tak jsem za scénou každého divadla, kde jsme vystupovali, hledala takové místo. Dnes večer se nacházelo u cihlové zdi za vysokým věšákem se starými kostýmy, na které podle vrstvy prachu už dlouhé roky nikdo nesáhl. Moc světla sem nedosáhlo, ale i ten malý proužek bohatě stačil ke kontrole Velory.

Od kolegů z orchestru jsem si vysloužila přezdívku *krtek*, protože jsem se schovávala ve tmě. Nevadilo mi to. Byla to malá daň za chvíli klidu.

Nevěděli, že jsem se schovávala před nimi. V centru dění všichni mluvili, jeden přes druhého křičeli

a ladili své nástroje. Tady v ústraní jsem měla vše, co jsem potřebovala – ticho a svého drahého přítele.

Odložila jsem futrál na dřevěnou stoličku a otevřela ho. Velora se pod dopadem světla zaleskl, jako by mě zdravil. Opatrně jsem vzala housle do rukou a začala s finální prohlídkou.

Lak v barvě tmavého jantaru na sobě neměl jediné škrábnutí. Očima jsem přejela po strunách, jestli nebyly roztřepené nebo popraskané. Když jsem se ujistila, že jsou v pořádku, stočila jsem pozornost ke smyčci. Byl napnutý tak akorát. *Perfektní*. Naposledy jsem nástroj kontrolovala před hodinou, takže by k výrazným změnám ani dojít nemělo. Ale pro vlastní klid jsem se potřebovala ujistit.

„Dnes naposledy, Veloro.“ Teprve když jsem ta slova vyřkla nahlas, dopadla na mě jejich tíha. Orchester Solenne dnešním večerem končil letní turné po Spojených státech, což pro mě znamenalo jediné – návrat do skutečného života.

Ačkoli bych se za ni ráda považovala, nebyla jsem oficiální členkou orchestru. Byla jsem záskok za houslistku, která na poslední chvíli onemocněla. Akutně sháněli náhradu a moje máma, aniž by mě předem informovala, se postarala o to, aby přijali mě. Den před oficiálním zahájením letní sezony přišla za mnou a postavila mě před hotovou věc. „Budeš hrát *první* housle v orchestru Solenne. Jdi si zabalit věci, zítra s nimi odjedeš na turné.“ *Ano, tak prosté to v životě Lysette Rowanové bylo.*

Solenne jsem zbožňovala, samozřejmě jsem byla nadšená. A vděčná, pochopitelně. Bez mámy, která jako úspěšná hudební producentka za život nasbírala nesmyslné množství konexí, bych se k takové příležitosti nikdy nedostala.

Nedalo se popsat, jak neskutečné léto jsem zažila. Navštívili jsme devatenáct států a hráli ve dvaceti čtyřech městech. S každým odehraným koncertem narůstalo nejen moje sebevědomí, ale i respekt a obdiv mých kolegů. Nebyli na mě zlí, ale od prvního dne mi dávali najevo, že nejsem součástí týmu. Musela jsem dokázat, že na to mám. A když se tak stalo, led, který nás odděloval, se prolomil. Vzali mě mezi sebe, jako bych k nim skutečně patřila.

Neustále jsem si připomínala, že tahle cesta není věčná. I tak mě tížilo, že dnešním večerem dobrodružství s orchestrem končilo. Jen co dohraje poslední tón, budu se muset vrátit nohama na zem a čelit tváří v tvář realitě.

Jaro pro mě bylo zlomové v mnoha ohledech. Oslavila jsem osmnácté narozeniny, odmaturovala jsem a dostala se na vysokou školu. Na školu, o které máma snila, že na ni jednoho dne nastoupím. Na školu, na kterou se hlásí tisíce talentovaných lidí, ale přijmou jen sto dvacet. A já jsem jedna z nich.

Utnula jsem myšlenky, co mě zneklidňovaly, dřív, než se rozlezou jako mor. Realita mě směla dohnat až zítra. Dnes večer jsem si ještě dovolila snít.

V orchestru jsem hrála druhé housle, které podporovaly ostatní, doplňovaly zvuk a držely soubor pohromadě. Jak říkala moje známá Jasmine, byla to práce neviditelná, ale nezbytná. Kéž by si to myslela i moje máma, pro ni to byla opovržením hodná pozice. Zrudla hněvem, když mě odvezla na místo setkání orchestru Solenne a dozvěděla se, jakou roli její dcera převezme. „Druhé housle? Přece jsme se domluvili na prvních.“

Dlouho jsem ji neviděla tak našťavanou.

Bylo to hloupé nedorozumění, které mě málem připravilo o životní příležitost. Máma by to celé zrušila,

kdybych ji neuprosila. Musela jsem slíbit, že se budu snažit a že budu *nejlepší z nejlepších*, protože sliby se neporušovaly.

Teprve pak byla více méně spokojená. „Tak dobře. Uvidíme se v září, Amari, nezklam mě.“ Políbila mě do vlasů, než se na vysokých podpatcích otočila a nechala mě splnit si malý sen.

Nesmíš. Mě. Zklamat.

Tři slova, která na mě od dětství vyvíjela obrovský nátlak, ale jak jsem rostla, stávala se pro mě přirozenější. *Nesměla jsem zklamat a taky že nezklamu.*

Bříšky prstů jsem se dotkla jednotlivých strun houslí, od nejvyššího tónu až po nejhlubší.

1, 2, 3, 4.

E, A, D, G.

Pod mými prsty struny nevydaly jediný tón. Celé jsem to zopakovala třikrát.

Zrovna jsem chtěla Veloru vrátit do futrálu, když se za mými zády ozval vysoký pištivý hlas. „Nemůžu uvěřit, že jsme tady!“

Vel mi skoro vypadl z rukou. V duchu jsem zaklela, opatrně ho uložila a otočila se k Jasmine. Světle hnědé vlasy měla stažené do vysokého culíku, na tváři tak široký úsměv, že se jí odrážel v oříškově hnědých očích. Její upřímné nadšení mě obměkčilo. Ale jen trochu. „Nemůžeš se za mnou plížit jako duch, když potřebuju klid. Jak jsi mě vůbec našla?“ Měla jsem za to, že jsem našla místo dostatečně daleko od zvědavých očí.

Zatočila se dokola, přičemž shlížela na látku černých dlouhých šatů, jak se zlehka vlní kolem jejího těla. „Vím to od Juliana.“

Nepatrné bodnutí v hrudi, které se dostavilo pokaždé, když zaznělo jeho jméno, bylo pro mě jako starý přítel. „A jak to ví Julian?“

Pokrčila rameny. „Není to fuk? Rozhlédni se kolem sebe. Nemáš radost?“ Rozhodila rukama, až téměř shodila zaprášené kostýmy na zem.

„Jasně, že mám.“ *Který hudebník by neměl?* Závěrečný koncert se konal v sále Davida Geffena v Lincolnově centru pro scénická umění v New Yorku, což bylo shodou náhod moje rodné město. Rodiče mě sem vzali v osmi letech na orchestr New York Philharmonic a já si od té doby přála zde jednou vystupovat.

„Tak proč jsi protivná?“ zeptala se Jasmine a nakrčila nos. „Ještě protivnější než normálně.“

„Nejsem protivná.“ *Jsem nervózní.*

„Obě víme, že lžeš.“ Popadla kovovou tyč věšáku na kolečkách a začala jej tlačit před sebou.

Zastavila jsem ji. „Co to děláš?“

„Pokud to neudělám, budeš se tady skrývat až do zahájení.“

„Ale mně to tak vyhovuje, Jasmine.“

Podívala se na mě a dala ruce v bok. „Nechám toho, když mi řekneš, kvůli čemu jsi dnes obzvlášť nabroušená.“

S Jasmine jsme se seznámily hned první den. Sedla si vedle mě v autobuse, a aniž bych se o to prosila, odvyprávěla mi svůj životní příběh. Nic z toho mě nezajímalo, jen to, že taktéž hrála druhé housle. Byla hodná, trochu ztřeštěná a hodně extrovertní. Byla mým naprostým opakem, přesto se na mě upnula. I když pořád mluvila, nevadila mi. Dokonce bych našla pár momentů, kdy mě napadlo, že ji mám možná i ráda, a to jsem si na přátelství moc nepotrpěla.

Jen kdyby mě občas nenutila dělat věci, které se mi nelíbily – snaha ze mě vypáčit důvod špatné nálady patřila mezi ně.

„Moje máma mě s vámi uvidí poprvé hrát.“

Jasmine se zatvářila soucitně. „Teď už to chápu. Tvoje máma je děsivá.“

O tom jsem se nehádala. Lysette Rowanová byla přísná producentka, která si ode dne, kdy jsem se narodila, vysnila, že půjdu v jejích stopách. Že budu dokonalá. Bezchybná. Vystavěla pro mě cestu, ze které jsem nesměla sejít. Nikdy jsem se o nic takového ani nepokusila, strach z následků mě držel zkrátka. Máma nikdy nedávala emoce příliš najevo, ale jakmile vycítila, že směřuju k rozhodnutí, které nespadá do jejího plánu, připomněla mi, kde je moje místo.

„Za deset minut začínáme, vážení,“ dolehl k nám hlas Anny, koncertní mistryně a první houslistky.

Už? Celá překvapená jsem vyšla zpoza věšáku zrovna ve chvíli, kdy kolem prošel Julian. Zastavil se a tmavě modré oči stočil mým směrem. Nebylo mi to příjemné. Díval se až příliš dlouho. Příliš intenzivně. Jako by se snažil v mojí tváři najít něco, co už tam dávno nebylo.

Odvrátila jsem se a vzala do rukou Veloru a smyčec. „Jdu se připravit. Hodně štěstí, Jasmine.“ *Pro futrál se vrátím později.*

„Tobě taky, Amari,“ odvětila zamyšleně. Ani jsem se na ni nemusela otočit, abych věděla, že je očima přilepená na Julianovi.

Byl to ten nejhezčí kluk, jakého jsem kdy poznala. Špinavě blond vlasy a tmavě modré oči, které vypadaly jako nebe před bouří. Byl slušný, přátelský, úspěšný, z dobré a vlivné rodiny. A taky byl mým bývalým přítelem.

Vrátila jsem se do srdce orchestru, kde si hudebníci mezi sebou povídali, přičemž kontrolovali nástroje, a prošla skrz něj až na pódium, kde jsem zaujala své místo ve čtvrté řadě odzadu. Ani za dva měsíce jsem

si nezvykla na nepříjemnou černou stoličku, ze které mě tak akorát bolel zadek.

Přejela jsem dlaní přes jemnou látku černých šatů, jež na sobě měla každá žena v orchestru. Vedení nastavilo přísný dress code. Pro ženy platily dlouhé šaty pod kolena s krátkými rukávy a pro muže jednoduchý černý smoking s bílou košilí a černým motýlkem.

Naklonila jsem se dopředu, abych upravila noty na notovém pultu. Potřebovala jsem je mít připravené a perfektně srovnané. První ze tří symfonií jsem znala skoro nazpaměť, ale podcenit přípravu byl příliš velký risk.

Za oponou šuměly hlasy návštěvníků a pozvaných hostů. Pokud se někdo nerozhodl změnit plány na poslední chvíli, mělo by být obsazených všech dva tisíce dvě stě míst. *To bylo opravdu hodně očí a uší.*

Položila jsem si Veloru do klína a znovu se dotkla jednotlivých strun, abych...

„Prošla jsi kolem mě a ani mi nepopřála hodně štěstí,“ ozval se hlas, který jsem si přála vymazat z paměti.

„Hodně štěstí, Juliane.“ Udělala jsem tak, jak si přál, a doufala, že si s tím vystačí a odejde.

Ale to by nebyl Julian. Jeho drahá vůně mě zasáhla ve chvíli, kdy se posadil na stoličku vedle mě. „Pořád se na mě zlobíš? Vždyť jsem se omluvil.“

Sledovala jsem rubínově červenou oponu a dotýkala se strun pořád a pořád dokola. „Tohle není tvoje místo, běž pryč.“

„Pro dobro nás obou doufám, že dostaneš rozum,“ řekl s povzdechem, než se zvedl a odešel.

Vydechla jsem vzduch, o kterém jsem ani nevěděla, že ho zadržuju. Palcem jsem zlehka pohládila housle, jako bych se je snažila utěšit po tak traumatizujícím zážitku. *Nebo to byla marná snaha ukonejšit sebe?*

S Julianem jsme se znali v podstatě od narození. Naše mámy jsou nejlepší přítelkyně, které od chvíle, co se dozvěděly pohlaví svých dětí, plánovaly svatbu. Takže nikoho nepřekvapilo, že jsme před třemi lety, když nám bylo patnáct, začali spolu chodit. Choval se ke mně moc mile, byly časy, kdy jsem ho viděla jako toho nejlepšího muže na světě. Ale pak jsem vyrazila na turné se symfonickým orchestrem, ve kterém začal hrát pár týdnů přede mnou.

Strávit dva měsíce v neustálém kontaktu s osobou, kterou milujete, vám dokáže otevřít oči. Julian zahodil masku laskavého kluka a odhalil tvář arogantního blbečka, který měl neustálou potřebu kontrolovat a řídit můj život. Amari nemůže, Amari nechce, Amari má plány se mnou... aniž by se mě alespoň jednou zeptal na názor, vždy rozhodl za nás.

Možná byl takový odjakživa, ale moje zaláskované já to nevidělo. Naštěstí moje rozumné já začalo jednat, jen co se ukázal v pravém světle. Před měsícem se s Julianem rozešlo.

Strávili jsme spolu pěkné chvíle, které si budu ráda připomínat, ale abych byla upřímná, netrápila jsem se tím tolik, abych si nechala zkazit léto.

Hudba a šance něco dokázat byly důležitější než moje srdce.

Jestli jsem se ale kvůli něčemu trápila, byla to moje máma. Ještě jsem nenašla odvalu říct jí o rozchodu, protože jsem věděla, že až k tomu dojde, na zemi nastane peklo. V jejím perfektním světě jsme já a Julian byli pohádkový pár, který se jednoho krásného dne vezme a bude mít spoustu nádherných a hudebně nadaných dětí.

A já se chystala tento svět polapit, zmuchlat a zahodit.

Zanedlouho se na pódiu sešel celý orchestr. Čas rychle ubíhal, zbývaly dvě minuty. V duchu jsem počítala.

Deset.

Devět.

Osm.

Zvedla jsem housle k levému rameni a sklonila k nim hlavu. Velora se usadil mezi klíční kostí a bradou tak lehce, jako by tam patřil. Levou rukou jsem ho objala zezdola, prsty se mi vznášely těsně nad strunami, připravené je stisknout. Do pravé ruky jsem uchopila smyčec a odpočítala zbylé vteřiny.

Tři.

Dva.

Jedna.

Opona se začala zvedat.

Přivítal nás hlasitý potlesk a oslňující světla. Pohlédla jsem do zaplněného hlediště a myslela na to, že tam někde sedí moje máma, která mě sleduje a která mi neodpustí žádnou chybu.

Jako poslední vstoupil na pódium dirigent. Uklonil se divákům, pak obrátil pozornost k nám. Pozvedl taktovku a jediným gestem zahájil poslední koncert letního turné orchestru Solenne.

2. KAPITOLA

TYSON

„PODÍVEJ SE NA SEBE.“ Táta si odplivl a kousek sliny skončil na mojí ošoupaný modrý botě. „Seš úplně k hovnu!“

Rozvzlykal jsem se a slzy mi zakryly výhled na jeho rozčilenou tvář. Ještěže tak. Kdybych viděl, s jakou nenávistí mě sledoval, bolelo by to mnohem víc.

„Přestaň bulet!“ zařval.

Popotáhl jsem a otřel si oči do rukávů špinavé mikiny. „A když přestanu, budeš mě mít rád?“

Nikdy mi neodpověděl, ale jeho smích mluvil za vše.

Nikdy mě nebude mít rád.

Byl jsem pro něj jen zklamání.

Zbytečná existence.

Omyl.

Chyba.

Zkurvená chyba.

„TYSONE?“

Nacházel jsem se někde v temném a zvráceném zákoutí mysli, které mě tak rádo mučilo, ale bratrův hlas mě vrátil zpět. A právě včas.

Otevřel jsem oči a zjistil, že si mě ustaraně prohlíží. Zamrkal jsem a stočil tvář k oknu auta. Stáli jsme na veřejném parkovišti, což bylo zvláštní, protože poslední, co si pamatuju, bylo, že jsme vyjeli od domu.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se Nicolas.

Ne. „Ano.“ Nad odpovědí jsem nepřemýšlel. *Ano* jsem poslední dobou používal pro všechny otázky. *Cítíš se dobře, Tyzone?* *Ano.* *Máš se dobře, Tyzone?* *Ano.* *Kdyby tě něco trápilo, řekneš nám to, Tyzone?* *Ano, ano a zase ano.*

Nicolasovy šedé oči klesly na moje ruce položené na stehnech. Neuvědomil jsem si, že je zatínám v pěsti. „Jestli se na to necítíš, můžu tě odvézt domů,“ řekl s opatrností, která trýznivě kroutila každý orgán v mém těle.

Další rána přišla v momentě, kdy se na mě z místa spolujezdce otočila Evelyn, bratrova přítelkyně, a věnovala mi něžný úsměv. Zabodl se do mě jako nůž. „Ještě je čas, pokud bys vážně nechtěl jít. Nikdo ti to nebude vyčítat.“ *Myslela to dobře*, opakoval jsem si, *oba to mysleli dobře*. Škoda, že nevěděli, jak debilně jsem se přesně kvůli tomuhle zacházení cítil.

Zůstal jsem zticha a přinutil unavené oči podívat se na strohou moderní budovu s velkými okny napravo od nás. Upřímně? Bylo mi zle z představy, že bych tady měl strávit několik dalších hodin a poslouchat nudnou starou nezajímavou hudbu.

Ještě s pocitem, že jsem jako parazit, kterého starší bratr tahá na každém kroku s sebou.

Tohle měl být jejich večer, Nica a Evelyn. Lístky na koncert orchestru Solenne koupil pro ně, já jsem se k nim přisral jako pátý kolo u vozu, protože moje máma v tom viděla jedinečnou příležitost zapojit mě zpět do společenského života.

Nikdo se nezeptal, co chci já, samozřejmě že kurva ne, ale mámě bych nikdy nic nevyčítal. A tak jsem nastoupil na bratra s otázkou, co si o tom myslí. Doufal jsem v odpověď, kterou jsem nedostal. Nico by nikdy neřekl, že mě s sebou nechce. Báł se, co by to se mnou udělalo.

„Tyson?“ oslovil mě Nico, když jsem až příliš dlouho mlčel.

„Zvládnú to,“ odvětil jsem a chystal se vystoupit, ale bratrův stisk na rameni mě zastavil.

„Já vím, že jo, ale kdyby toho bylo moc, musíš mi říct.“

Jak by se tvářil, kdybych řekl, že celá tahle situace na mě byla příliš?

„Přestaň to řešit. Jsem v pohodě,“ odsekl jsem. V pohodě jsem rozhodně nebyl, ale řekl bych cokoli, jen aby se na mě přestal dívat jako na chudáka.

Přikývl a já vylezl z auta, jehož interiér se s každým mým nádechem zmenšoval. Nečekal jsem, až si mezi sebou sdělí názory na moje chování, a vydal se k budově koncertní síně.

Zaplul jsem do davu několika stovek lidí, kteří čekali v nekonečné frontě. Našel jsem si místo zhruba uprostřed, kam jsem se nenápadně vmáčkł, a bylo mi u prdele, že jsem byl za nevychovaného kreténa. Ani za nic mě nedostanou až na konec.

Nico s Evelyn šli za mnou. Něco si šeptali, přičemž se jeden na druhého usmívali. Když ji bratr políbil na tvář, odvrátil jsem se. Po tom všem, čím si prošli,